

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 51/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť V. C., K., zastúpenej advokátkou Mgr. V. D., Advokátska kancelária, K., ktorou namieta porušenie čl. 12 ods. 2 a čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie svojich práv podľa čl. 3, čl. 8, čl. 12, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny – Dohovor o ľudských právach a biomedicíne, práv podľa čl. 10 písm. h), čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 písm. e) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien, ako aj práv podľa čl. 5 písm. e) iv) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 25. októbra 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 180/2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2007 doručená sťažnosť V. C., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 3, čl. 8, čl. 12, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny – Dohovor o ľudských právach a biomedicíne (ďalej len „dohovor o ľudských právach a biomedicíne“), podľa čl. 10 písm. h), čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 písm. e) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien, ako aj podľa čl. 5 písm. e) iv) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 25. októbra 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 180/2006.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) 10. septembra 2004 žalobu o ochranu osobnosti, ktorou sa domáhala voči žalovanému – F. (ďalej aj „fakultná nemocnica“) primeraného zadost'učinenia v podobe ospravedlnenia, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z titulu vykonania protiprávneho zákroku sťažovateľke žalovaným (vykonanie sterilizácie v rozpore s platnou právnou úpravou). V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza: *„Žalobu sťažovateľka odôvodnila tým, že sterilizačný zákrok jej bol dňa 23.8.2000 vykonaný v rozpore s vtedy platnými právnymi predpismi, predstavuje závažný zásah do jej integrity, zdravia a spôsobuje zníženie jej ľudskej dôstojnosti. Neplodnosť, ktorá bola sťažovateľke týmto protiprávnym zákrokom spôsobená, má negatívny vplyv na rodinné postavenie sťažovateľky a na jej postavenie v rómskej komunite.“*

Okresný súd žalobu sťažovateľky rozsudkom č. k. 8 C 231/04-195 z 28. februára 2006 zamietol. Podľa vyjadrenia sťažovateľky *«Súd prvého stupňa zamietnutie žaloby odôvodnil najmä tým, že podľa jeho názoru z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že sterilizačným zákrokom nemohlo dôjsť k zásahu do práva na ochranu*

osobnosti sťažovateľky. Svoje tvrdenie súd opieral predovšetkým o účelové a vzájomne si odporujúce svedecké výpovede lekárov, ktorí zákrok vykonali. Súd taktiež odkazoval na zdravotnú dokumentáciu, ktorá bola o sťažovateľke vedená N., a to aj napriek tomu, že táto neobsahuje žiadne údaje týkajúce sa informovaného súhlasu a jeho atribútov, predovšetkým vyčerpávajúceho poučenia pred výkonom zákroku. Súd prvého stupňa v odôvodnení konštatoval, že z výpovedi svedkov a zo zdravotnej dokumentácie mal jednoznačne preukázané, že sterilizácia bola vykonaná na základe „žiadosti“ sťažovateľky, ktorú mala podať tesne pred pôrodom. Súd prvého stupňa výslovne uviedol, že mal preukázané, že sťažovateľka podpísala na žiadosti o sterilizáciu poskytnúť v „polohe ležmo“, minimálne hodinu pred aplikovaním anestézy. Súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že podľa jeho názoru skutočnosť, že o sterilizácii nerozhodla tzv. sterilizačná komisia, je možné považovať len za nesplnenie „formálnych podmienok“. Súd mal za to, že sa sťažovateľke nepodarilo preukázať ani to, že vykonaním sterilizácie došlo k porušeniu jej práv zakotvených Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd.»

Prvostupňové rozhodnutie okresného súdu napadla sťažovateľka 16. mája 2006 odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd svojím rozsudkom sp. zn. 2 Co 180/2006 z 25. októbra 2006 tak, že prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza: *„Odvolací súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia vychádza približne z rovnakých skutočností ako súd prvého stupňa. Opiera sa teda, podľa sťažovateľky, o rozporuplné výpovede svedkov – zdravotníckeho personálu, kedy za významnú vyhodnotil výpoveď svedka Č., ktorý sterilizáciu žalobkyni vykonal. Súd si osvojil jeho tvrdenia, že sťažovateľku vhodným a zrozumiteľným spôsobom poučil, a to aj napriek tomu, že žiaden záznam o poučení sa v zdravotnej dokumentácii nenachádza a svedok tvrdil, že si na sťažovateľku nepamätá. V tomto smere taktiež odvolací súd odkazuje na výpoveď svedka K. Odvolací súd mal teda na základe výpovedí týchto svedkov za preukázané, že sťažovateľka o sterilizáciu požiadala po predchádzajúcom oboznámení sa s jej vážnym zdravotným stavom. Na druhej strane ale odvolací súd konštatuje, že je len prirodzené, že si svedkovia nepamätajú na okolnosti vykonania zákroku na sťažovateľke z dôvodu odstupe času, avšak vôbec sa nezaobera skutočnosťou ako teda k presnému popisu okolností pôrodu sťažovateľky svedkovia dospeli, keď záznamy o poučení zdravotná dokumentácia neobsahuje. Krajský súd mal za to, že sterilizácia bola sťažovateľke vykonaná na chorých*

pohlavných orgánoch ženy, kedy nebolo potrebné k jej vykonaniu predchádzajúce rozhodnutie sterilizačnej komisie, ale len vedúceho lekára oddelenia. Za chorý pohlavný orgán, pritom súd považoval zrejme maternicu, a to z dôvodu jej údajne hroziacej ruptúry v bližšie nešpecifikovanej budúcnosti. Súd sa ale vôbec nezaoberal skutočnosťou, že pohlavný orgán, na ktorom bola sterilizácia vykonaná, sú vajíčkovody a nie maternica. “

V závere sťažnosti sťažovateľka argumentuje nasledovne: „Z vyššie uvedeného popisu skutkového stavu vyplýva, že na sťažovateľke bol vykonaný sterilizačný zákrok bez poskytnutia informovaného súhlasu zamestnancami N., ktorej zriaďovateľom bol v čase vykonania zákroku štát (Ministerstvo zdravotníctva SR). Postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove nedošlo k zjednaniu nápravy protiprávneho stavu a ani k odškodneniu sťažovateľky. “

Sťažovateľka sa domnieva, že postupom a rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jej základných práv a slobôd špecifikovaných v sťažnosti a žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Krajský súd v Prešove postupom a rozhodnutím v konaní vedenom pod sp. značkou 2 Co 180/2006 porušil základné ľudské práva a slobody sťažovateľky podľa čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2, článku 19 ods. 2, článku 41 ods. 1, a ľudských práv a základných slobôd podľa čl. 3, článku 8, článku 13 a článku 14 v spojitosti s článkami 3, 8 a 12 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, a ľudských práv a čl. 5 Dohovoru o ľudských právach a biomedicíne.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. značka 2 Co 180/2006 zo dňa 25.10.2006 sa zrušuje

Ústavný súd vracia vec na ďalšie konanie Krajskému súdu v Prešove.

Krajský súd v Prešove je povinný vyplatiť sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške po 2 000 000,- Sk (slovom: dva milióny korún slovenských) v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia a nahradiť jej a jej právnej zástupkyňi trovy konania a trovy právneho zastúpenia na Ústavnom súde v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavne neopodstatnenú sťažnosť.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. To znamená, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, resp. ľudským právom a základnou slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, II. ÚS 27/07).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základných práv zaručených čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 1 ústavy, práv zaručených čl. 3, čl. 8, čl. 12, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, čl. 5 dohovoru o ľudských právach a biomedicíne, čl. 10 písm. h), čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 písm. e) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien, ako aj čl. 5 písm. e) iv) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom a rozsudkom krajského súdu z 25. októbra 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 180/2006, v ktorom tento ako súd odvolací potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu č. k. 8 C 231/04-195 z 28. februára 2006.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 41 ods. 1 ústavy manželstvo, rodičovstvo a rodina sú pod ochranou zákona.

Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 8 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 12 dohovoru muži a ženy spôsobilí vekom na uzavretie manželstva majú právo uzavrieť manželstvo a založiť rodinu v súlade s vnútroštátnymi zákonmi, ktoré upravujú výkon tohto práva.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 5 dohovoru o ľudských právach a biomedicíne zásah v oblasti zdravia sa môže vykonať iba vtedy, ak osoba, ktorej sa týka, bola informovaná a so zásahom vyjadrila súhlas. Pred zákrokom musí byť osoba primerane informovaná o jeho účele a povahe, ako aj o následkoch a rizikách zákroku. Príslušná osoba môže svoj súhlas kedykoľvek slobodne zrušiť.

Podľa čl. 10 písm. h) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien štáty, zmluvné strany, prijímú všetky príslušné opatrenia na odstránenie diskriminácie žien, aby im boli zabezpečené rovnaké práva s mužmi v oblasti vzdelania a najmä, na základe rovnoprávnosti mužov a žien, opatrenia slúžiace na zabezpečenie prístupu k osobitným vzdelávacím informáciám, ktoré pomáhajú zabezpečiť zdravie a blaho rodiny, včítane informácií a rád, pokiaľ ide o plánovanie rodiny.

Podľa čl. 12 ods. 1 Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien štáty, zmluvné strany, prijímú všetky príslušné opatrenia na odstránenie diskriminácie žien v oblasti starostlivosti o zdravie, s cieľom zabezpečiť na základe rovnoprávnosti mužov a žien, prístup k zdravotníckym službám, včítane tých, ktoré sa vzťahujú na plánovanie rodiny.

Podľa čl. 16 ods. 1 písm. e) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien štáty, zmluvné strany, prijímú všetky príslušné opatrenia na odstránenie diskriminácie

žien vo všetkých veciach týkajúcich sa manželstva a rodinných vzťahov a najmä zabezpečia, na základe rovnoprávnosti mužov a žien rovnaké práva rozhodnúť sa slobodne a zodpovedne o počte a čase narodenia ich detí a mať prístup k informáciám, vzdelaniu a prostriedkom, ktoré im umožnia uplatňovať tieto práva.

Podľa čl. 5 písm. e) iv) Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie v súlade so základnými povinnosťami vyhlásenými v článku 2 tohto dohovoru sa zmluvné štáty zaväzujú, že zakážu a odstránia rasovú diskrimináciu vo všetkých jej formách a že zaručia právo každého na rovnosť pred zákonom bez rozlišovania podľa rasy, farby pleti, národnostného alebo etnického pôvodu, najmä potom pri používaní práv hospodárskych, sociálnych a kultúrnych práv, najmä práva na ochranu zdravia, liečebnú starostlivosť, sociálne zabezpečenie a sociálne služby.

Podľa čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie zmluvné štáty zabezpečia prostredníctvom príslušných vnútroštátnych súdov a iných štátnych orgánov všetkým osobám podliehajúcim ich jurisdikcii účinnú ochranu pred všetkými činmi rasovej diskriminácie, ktoré v rozpore s týmto dohovorom porušujú ich ľudské práva a základné slobody, ako aj právo žiadať na týchto súdov spravodlivú a primeranú náhradu za akúkoľvek škodu, ktorú v dôsledku takej diskriminácie utrpeli.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie práv podľa čl. 14 dohovoru a čl. 10 písm. h) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien, ústavný súd konštatuje, že tu ide o pozitívny záväzok štátu premietnuť do právneho poriadku tie antidiskriminačné zásady a opatrenia, ktoré uvedené články dohovoru obsahujú, a nie sú teda priamo aplikovateľné orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky v individuálnych prípadoch. Z týchto dôvodov bolo potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

S výnimkou sťažovateľkou označeného čl. 13 dohovoru a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie je obsahom ďalšej časti sťažnosti namietané porušenie základných práv sťažovateľky hmotného charakteru zo strany krajského súdu [čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 1 ústavy, čl. 3, čl. 8 a čl. 12 dohovoru, čl. 5 dohovoru o ľudských právach a biomedicíne, čl. 12

ods. 1 a čl. 16 ods. 1 písm. e) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien, ako aj čl. 5 písm. e)]. Ústavný súd je toho názoru, že nemohlo dôjsť k sekundárnemu porušeniu označených hmotných práv postupom a rozhodnutím krajského súdu, pretože uvedené hmotné práva boli obsahom právneho vzťahu existujúceho medzi jeho subjektmi, ktorými boli sťažovateľka na jednej strane a fakultná nemocnica ako vykonávateľ zákroku na strane druhej. Úlohou krajského súdu v konaní o žalobe o ochranu osobnosti bolo poskytnúť označeným právam ústavne konformnú ochranu. V prípade, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v uvedenom konkrétnom prípade neboli zlučiteľné s ústavou a záväznými medzinárodnými zmluvami mohli sa tieto prejaviť len v rovine porušenia základných práv procesného charakteru. Medzi obsahom označených základných práv (hmotného charakteru) a postupom (aj rozhodnutím) krajského súdu neexistuje teda relevantná súvislosť, a preto bolo potrebné posúdiť sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka namieta tiež porušenie čl. 13 dohovoru, ktorý zaručuje právo mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom.

Podstatou sťažnosti sťažovateľky sú námietky týkajúce sa skutkových záverov obsiahnutých v napadnutom rozhodnutí krajského súdu.

Podľa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je opravnou inštanciou v systéme všeobecných súdov. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Cieľom uplatnenia jeho právomoci nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie skutkových a právnych záverov

všeobecného súdu, v tomto prípade druhostupňového súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by účinky týchto záverov mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v záväznej medzinárodnej zmluve, čo by mohlo v konečnom dôsledku znamenať aj porušenie práva na účinný prostriedok nápravy garantovaného čl. 13 dohovoru.

Predpokladom vykonania takejto kontroly ústavnej konformnosti rozhodnutia je však uplatnenie námietky porušenia garancií spravodlivého súdneho procesu zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takúto námietku však sťažovateľka v podanej sťažnosti ani formálne, avšak ani obsahovo neuplatnila.

Námietku porušenia čl. 13 dohovoru preskúmal teda ústavný súd v užšom zábere (bez preskúmania dodržania garancií zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). Možno konštatovať, že právo na účinný právny prostriedok nápravy (opravný prostriedok) sťažovateľke odopreté nebolo. Krajský súd ako odvolacia inštancia sa odvolaním sťažovateľky zaoberal v súlade s ustanoveniami relevantného právneho predpisu (ustanovenia § 211 a nasledujúcich zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov) a napadnuté rozhodnutie, ako aj jemu predchádzajúci postup prvostupňového súdu preskúmal. Obsahom práva na účinný opravný prostriedok nie je automatický nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal predstave sťažovateľky.

Z uvedeného pohľadu posúdil teda ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú aj tú časť sťažnosti, ktorá sa týka námietky porušenia čl. 13 dohovoru.

Rovnako uvedená argumentácia platí aj vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa porušenia čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie, ktorý možno vnímať ako špeciálne ustanovenie (vo vzťahu k čl. 13 dohovoru) poskytujúce garanciu účinného prostriedku nápravy pre prípady porušenia práv v súvislosti s rasovou diskrimináciou. Ústavný súd preto posúdil ako zjavne neopodstatnenú aj túto časť sťažnosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2008